

Γεώργιος Αργυρίου

Γράφει ο **Ανδρέας Σταλίδης**.

Ο **Γεώργιος Αργυρίου**, ή **Καπετάν-Γιώργης**, γεννήθηκε το 1889 στην Πέγεια της Πάφου. Σε ηλικία 16 ετών εισήλθε εθελοντικά στη Μακεδονία. Οι Κύπριοι συμμετείχαν στον πόλεμο του 1897 με 1000 περίπου άνδρες και στους Βαλκανικούς Πολέμους με 1500, όμως στη φάση του Μακεδονικού Αγώνα 1904-1908 συμμετείχαν μόνο με 10 περίπου αντάρτες, με πρώτο τον **Κωνσταντίνο Λοΐζου Μπραχίμη** από το 1904.

Ο Αργυρίου την διετία 1906-1908 ήταν ομαδάρχης στα σώματα των **Εμμανουήλ Κατσιόγαρη**, **Παναγιώτη Γερογιάννη** και **Γεώργιου Βολάνη**, με δράση στην περιοχή **Μοναστηρίου – Μοριχόβου**. Μάλιστα, στη μάχη του Μοριχόβου το 1906 σκοτώνει έναν από τους Βούλγαρους αρχικομιτατζήδες.

Στις 11 Σεπτεμβρίου 1907, στη [μάχη της Παπαδιάς](#) τραυματίζεται από σφαίρα στον ώμο, που τον διαπέρασε από την πλάτη. Τραυματισμένος γυρίζει και πυροβολεί αυτούς που τον χτύπησαν, χωρίς επιτυχία.

Λίγο μετά, δέχεται μία ακόμη σφαίρα στο πόδι. Ο στρατιώτης **Βασίλης Μαρίνης από τα Μαζέικα των Καλαβρυτών**, σκοτώνει τους δύο Κομιτατζήδες και έτσι σώθηκε. Μεταφέρεται με μυστικότητα στην πόλη του Μοναστηρίου, όπου με τη φροντίδα του Ελληνικού Προξενείου παρέμεινε πέντε βδομάδες για νοσηλεία.

Συνεχίζει όμως να πολεμά και τον χειμώνα του 1912 βρίσκεται στη **Λέσβο**. Δέχεται για τρίτη φορά ένα διαμπερές τραύμα στο πόδι στη **μάχη Κλαπάδου στις 7 Δεκεμβρίου 1912**, όταν απελευθερώνεται το νησί και παραδίδεται ο τούρκικος στρατός. Έβαλε επίδεσμο και συνέχισε να πολεμά. Μεταφέρεται στο νοσοκομείο της Χίου και βρίσκεται εκεί στις 21 Δεκεμβρίου, όταν παραδόθηκε η **Χίος** στον ελληνικό στρατό.

Ο γιατρός του δίνει 45 ημέρες άδεια. Εκατό μέτρα πιο κάτω, βαδίζοντας προς το λιμάνι της χίου συναντά έναν συμπολεμιστή του από την **Κάρυστο**. Του δείχνει κάποια πλοία που έρχονται στο νησί, σκίζει την άδεια και του λέει «**εμπρός, πάμε, μας καλούν να πολεμήσουμε στα Γιάννενα**». Στις 22 Φεβρουαρίου 1913 απελευθερώθηκε η **Ήπειρος**.

Την ίδια χρονιά, μετά από απελευθερώσεις της μισής Ελλάδας και τρεις τραυματισμούς, αποστρατεύεται. Στη συγκλονιστική τηλεοπτική εκπομπή του Φρέντυ Γερμανού το 1977 περιγράφει

την πρώτη του σκέψη: **«Αυτά τα μέρη που έχυσες τόσο αίμα και πολέμησες και τα ελευθέρωσες, δεν πρέπει να τα φυλάξουμε;»**

Κατεβαίνει στην Αθήνα και συναντά τον, επίσης Κύπριο, **εκδότη της Εστίας Άδωνι Κύρου**, ο οποίος ενθουσιασμένος τον παραπέμπει στον «αγωνιστή και πατριώτη **Θεμιστοκλή Σοφούλη**, Γενικό Διοικητή της Μακεδονίας», ώστε να τον συμβουλευτεί αναλόγως.

Ο μετέπειτα πρωθυπουργός του απάντησε **«Γιώργη, πήγαινε στο Κιλκίς. Εκεί είναι τα τρωτά μας σύνορα, εκεί έχουν πάει κι άλλοι Έλληνες πατριώτες και Μακεδονομάχοι»**.

Πήγε λοιπόν στο Κιλκίς όπου έζησε με τη γυναίκα του, η οποία καταγόταν από τη Στρώμνιτσα, της βορείου Μακεδονίας (με μικρό βήτα, διότι με κεφαλαίο δεν υπάρχει) κόρη Μακεδονομάχου. Έκαναν εννέα παιδιά! Έζησε ως κτηνοτρόφος μέχρι το τέλος της ζωής του στις 4 Αυγούστου 1977.

Ο Δήμος Κιλκίς έδωσε το όνομά του σε έναν κεντρικό δρόμο με την εξής ανακοίνωση:

«Τιμούμε τον Γεώργιο Αργυρίου που ήρθε από την Κύπρο στις αρχές του αιώνα στα βήματα του Παύλου Μελά και να ανδραγαθήσει στους πολέμους του 1912-13. Εμείς οι Μακεδόνες, δεν ξεχνάμε ότι αν είμαστε σήμερα ελεύθεροι, το χρωστάμε σε κείνον και σε άλλους Κατεπαν-Γιώργηδες που δεν βρίσκονται πια στη ζωή. Εκείνοι άνοιξαν τον δρόμο και αυτός ο δρόμος δεν μπορεί παρά να μας οδηγήσει και στη λευτεριά της πατρίδας του, που σήμερα πια είναι πατρίδα όλων μας, της Κύπρου. Με την αγάπη και την ευγνωμοσύνη όλων των κατοίκων του Κιλκίς».

Τιμήθηκε ως δια βίου επίτιμος πρόεδρος του Συλλόγου Μακεδονομάχων και Απογόνων «Παύλος Μελάς».

Κύπριε, Μοναστηριώτη, Μακεδόνα, Λέσβιε, Χιώτη, Ηπειρώτη, Κιλκισιώτη, Έλληνα, Γιώργο Αργυρίου, είσαι φάρος. **Η ζωή σου είναι ανεξάντλητη πηγή δύναμης για όλους μας. Σε ευχαριστούν και σε ευγνωμονούν όλοι οι Έλληνες.**

Δημοσιεύθηκε στην [Εστία](#), 21 Ιανουαρίου 2020.